

Jak přežít sladké nástrahy života

POVÍDKY ke kávě

XI.

**Hana
Hrabáková**

edice

MEA
CULPA

Jak přežít sladké nástrahy života

POVÍDKY ke kávě

XI.

Hana Hrabáková

text © Hana Hrabáková, 2025
cover © Kameel Machart, 2025
ISBN 978-80-7656-138-0

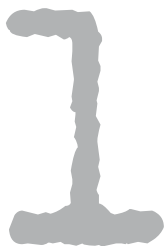
Jak přežít čokoládu

Možná by bylo vhodnější použít slovo *prožít*, *užít si* nebo *vy-chutnat*, ale mně se víc líbí sloveso *přežít*. Nejsem totiž vůbec milovníkem čokolády.

Že se čokoláda vyrábí z kakaových bobů, víme. Jednu z nejlepších čokolád na světě, dle internetu (a tam vědí všechno), vyrábějí u nás, v Brně. V současné době se nejlepší čokolády vyrábějí v Itálii a ve Francii, v Německu a v Anglii, Švýcaři prý dnes už mají jen historické vavříny. Za luxusní čokoládu se mohou považovat belgické pralinky, nejdražší čokoláda stojí v přepočtu až sto padesát tisíc korun za kilogram, píšou na internetu. A teď jsem zaznamenala pojem *dubajská čokoláda*, módní vlna posledních dvou let, prý také drahá jako – až to není hezké.

Mně je to celkem jedno, protože čokoládu nemusím a nikdy jsem ji neměla ráda, nejedla jsem ji. Ani jako malá. Ale znám holky, co na ní ujíždějí, jsou závislé a nemohou bez ní žít...

Hana Hrabáková

Cukrovinky sežral brácha

Volala mi Alena, že se musíme sejít, abychom daly dohromady třídní sraz. Přilítla na smluvené místo jako splašená a hned na mě vychrlila: „Promiň, jdu pozdě, ale umatlala jsem se od čokolády a musela se jít převlíknout!“

„Jedlas čokoládu? Máš ji ráda?“ zeptala jsem se jí, když už jsme seděly v kavárně a pily kávu.

„Ty snad ne? Zbožňuju ji!“ vyhrkla. „Jsem úplná závislačka.“ Načež si s šibalským výrazem olízla rty. Začaly jsme si o její závislosti povídat a dostaly se až do dětství. Nedokázala pochopit, že já čokoládu nemusím.

„Víš, že ani jako dítě jsem čokoládu neměla ráda?“ překvapovala jsem ji čím dál víc. Vykulila na mě oči.

„Ne, ne?!“ Skoro se vyděsila. „To není možné! To já jako malá mlsala Milenu, Kofilu, ty byly i s náplněmi, takové malé úzké, potom Deli, ty byly pistáciové, oříškové a já nevím, s čím ještě a pak se prodávala, ale to jen pod pultem, taková velká ve žlutém obalu s šikmým modrým pruhem a pečeti. V některých byly celé oříšky a v některých drcené arašidy...“ Ála se olízla a zasnila se. „A nám vozil strejda ze Západního Německa pravou Milku, anebo nám taky v Tuzexu kupoval bonboniéry Mon Cheri a Figaro, ty jinak vůbec nebyly k dostání. Pak si ještě vybavuju Maryšu, to byla dvoupatrová

bonboniéra, úplný luxus—a nesmím zapomenout na mandle v hořké čokoládě,” chrčila ze sebe Alena a pomlaskávala při tom.

„Pane jo,” kývla jsem uznale. „Teď, když o tom mluvíš, tak se mi to taky vybavuje,” dala jsem jí zapravdu, ovšem skoro nezúčastněně, bez jakýchkoli emocí. „Já jsem celý život v práci dostávala od rodičů i dětí čokolády a bonboniéry, ale nikdy jsem je nejedla.“

„Kecáš!” kroutila hlavou Alena. „Jsi divná!” byla se mnou raz dva hotová. „To já, už když jsem jezdila na intr do Kolína, tak jsem si vždycky v Praze na přestupu kupovala do vlaku nějakou čokošku, jinak bych nemohla pokračovat v jízdě.“

Pak jsme si povídaly o čokoládových zvířátkách i vánočních kolekcích a Ála byla ve svém živlu.

„Mám taky čokozážitky, neboj. Ale až z posledních let.“ Vyprávěla jsem jí, jak nám na jednom výletě Marta rozdala čokoládové medvídky, museli jsme se všichni postavit do řady, na povel medvídky vybalit ze staniolu, na další povel ukousnout hlavičku a ona nám pak do nich nalila slivovici. „A to nebylo vůbec špatné,” mlaskla jsem si.

„Zkuste to příště s griotkou,” navrhla Ála. „To je teprve luxus!”

Odpoledne mi volala ségra, že se pro mě staví a pojedeme za Maruš. Tak říkáme důvěrně naší mamince.

„Mami,” zeptala jsem se jí při kávě, „jaké byly čokolády, když jsi byla malá? Byly vůbec nějaké k dostání?” Vůbec jsem netušila, jestli něco takového u nás existovalo, protože maminka vyrůstala ve čtyřicátých letech a ještě k tomu na venkově.

„No...,” začala přemýšlet maminka. „Čokolády, to nevím, ale čokoládové bonbóny byly.“

„Běžně ke koupení?“ zeptala se ségra Bohunka a maminka pokračovala: „Tenkrát byly lístky na potraviny. Zvlášť na potraviny a zvlášť na cukrovinky. Cukrovinky se daly koupit i bez lístků, za hotové, říkalo se tomu volný prodej, ale bylo to daleko dražší, než na ty lístky.“

Hltaly jsme se sestrou každé její slovo a ona pokračovala: „Naše maminka nám vždycky nějaké ty cukrovinky koupila, já jsem si je schovávala, ale brácha Jirka si ty svoje ihned sežral,“ rozesmála se maminka a dodala: „Pak sežral i ty moje a já začala řvát.“ Rozesmály jsme se všechny tři. Docela jsme si strejdu Jirku představily a neudivilo nás to. Maminka pokračovala, vzpomínek přibývalo: „I kolekce na stromeček jsme mívali, čokoládové figurky. Na ten stromeček jsme ještě věšeli cukrovíčko, to jsme pekly s maminkou z bílků, většinou u tety Chvátalové, takové kroužky, ty jsme pak navlékaly na provázek a byly z toho řetězy.“ Neskákaly jsme mamince do vyprávění, tak pátrala v paměti dál: „Taky se pekla kolečka, už ne kroužky, ale plná kolečka a do těch se dávalo takové papírové poutko, na zavěšení. Peklo se to i s tím poutkem.“

„Čokoládové kolekce jsem nesnášela,“ podotkla jsem a vybavila si, že za nás byly už i dvoupatrové a figurky se povalovaly v jakési slámě, aby se nerozbily.

„Já si pamatuju na takové malé čokoládičky, kterým se říkalo Pohádky,“ vložila se do vyprávění Bohunka a mně to ihned naskočilo: „Jasně! Byly malé, ploché a na každé byl obrázek Motýla Emanuela, Makovky, Mikeše, nebo Večerníčka, Broučků a všech těchhle televizních potvor! A barevné byly. Ty jsi měla vnitřky a mně zbyly obaly!“ zaútočila jsem na ségru.

„To je pravda,“ otočila se na mě maminka. „Ale dobrovolně. Ty jsi čokoládu vůbec nejedla, nepila jsi ani kakao,

polárkový dort jsi jedla jenom bílý, Bohunka zase jenom ten hnědý. I z nanuka jsi tu čokoládu oloupala...“

„Já čokoládu milovala! Čokoládovou zmrzlinu, čokodortíky a pamatuješ, mami, dávaly jsme si čokoládové bonbóny i do kávy,“ hlásala Bohunka.

Maminka přitakala, že to dělaly i s holkami v práci. Když jim někdo přinesl do kanceláře jako úplatek čokoládové bonbóny, dávaly si je do kávy, lžičkou je pomalu rozpouštěly a vychutnávaly.

„Taky si vzpomínám, jak jsem dostala své první kolo,“ řekla najednou maminka.

„Čokoládové?“ vyhrkly jsme se ségrou současně a maminka jen mávla rukou.

„Houby! Opravdické. Asi k desátým narozeninám. To byla taky rarita. Tenkrát nic nebylo, ale můj tatínek, děda Bohumil, získal nějak přes předsedu okresu jeden poukaz a kolo sehnal. Asi z protekce.“ Zamyslela se. „Anebo k Ježíšku? Už nevím. Vím jen to, že byla zima, všude sníh a já na něm nemohla jezdit. Jenže brácha ho chtěl projet, ukradl mi ho, jezdil po sněhu, pak i po zamrzlém rybníku a odřel mi ho.“ Pak se maminka rozesmála: „No a já jsem zase řvala! Co já jsem se jako dítě kvůli němu nařvala. On mi taky neudělal nic dobrého.“ To už jsme se zase smály všechny tři.

„A víte co?“ obrátila se na nás maminka a vstala: „Uděláme si ještě jedno malé kafíčko a dáme si do něho Ferrero!“

Rychlá akce

„Už ti přišlo asi deset zpráv!“ prohodil ledabyly můj muž a přinesl mi mobil do prádelny, kde jsem právě žehlila.

„Tolik?“ zeptala jsem se překvapeně a odložila žehličku.

„A je po žehlení,“ utrousil manžel a mávl nade mnou rukou. Myslí si, že jsem závislačka. Ale to hlavně proto, že on si s nikým nepíše. Já mám několik skupinek i několik jednotlivců, se kterými si neustále něco sdělujeme a tudíž nám to v domácnosti docela dost *pípá*.

Na displeji se objevilo několik zpráv u skupinky nazvané Ředitelky bejvalky. *Ahoj kočky, co oběd tento pátek?* A několik emotikonů brambor, prasátek, kuřátek a piva. Psala Ivona, ostatní souhlasně potvrzovaly účast a určovaly čas. Tentokrát jsem přišla k hotovému. Pátek, v jedenáct, v restauraci U Aleny.

Jen jsem potvrdila několika vtipnými smajlíky, že souhlasím, zkontrolovala pohledem žehličku a rozhodla se, že žehlení počká.

Když jsme se v pátek sešly, předaly jsme si malé dárečky, to děláme skoro vždycky a už jsme si sdělovaly novinky z domova, ze školství a ze světa. Pak se na mě obrátila Dáňa: „Kam vyrážíte s Janou letos?“

„Na Zakyntos. Už jsme složily zálohu,“ odpověděla jsem radostně.

„Já bych tak strašně někam jela, u moře jsem nebyla několik let...“, zasnila se kamarádka.

„Pojeď s námi,“ nabídla jsem jí ledabyle, protože strašně moc holek vždycky říká, že by jely s námi, mají plné pusy slibů, že tentokrát určitě pojedou, ale nakonec s námi ještě žádná nikdy nejela.

„Vám by to nevadilo?“ obrátila se na mě Dáňa. Ona to snad myslí vážně!

„Nevadilo!“ povzbudila jsem jí. „Víc lidí, větší zábava.“ Pak jsem jí vyprávěla, jak s námi chtěla jet Zdena s Vendulou, nakonec samozřejmě nic, předtím Monika s Káčou, taky nic, Jarča s Mirkou, sliby chyby, Maruška s Dášou jakbysmet – prostě nakonec vždycky jezdíme s Janou jen ve dvou. Už jsme sehraná dvojka.

„Já se tam tedy jdu hned zeptat, jestli mají jednolůžák a pojedu s vámi,“ rozhodla se kamarádka na místě. Než jsem to stačila zavolat Janě, volala Dáňa z cestovky, že pojede i Líba, že už obě složily zálohu a pojedeme tedy ve čtyřech. Rychlá akce.

..... Baron na palubě

„Pustí tě na palubu s těmi holemi?“ zeptala jsem se Dáni, když jsem ji na letišti uviděla opírat se o francouzské hole, bez kterých se skoro neobejde.

„Pustí! Mám to zjištěné.“

„Abys v nich něco nepašovala,“ smála se Jana a koukla na Dánino příruční zavazadlo. „To všechno potřebuješ dovnitř do letadla?“

„To si piš!“ ubezpečila nás kamarádka. „Mám v tom totiž i svůj chobot...“, vyprskla smíchy.

Přidala jsem se: „Ne ne! Ty v tom budeš spát i u moře?“ Otočila jsem se na Líbu: „To ti nezávidím! My už jsme to zažily v Karlových Varech a je to velká krása!“ Smály jsme se všechny, i pár lidí kolem nás, protože jsme docela veselá hlučná čtyřka: Jana pajdá kvůli svému kotníku tak nějak doprava, Líba se kvůli kyčlím kolíbá ze strany na stranu a Dáňa má tyhle *francky*. Já mám problémy se zády, ale to není vidět, chodím rovně, nepajdám, jen občas potichu hekám, ale jinak jsem celkem svěží. Vlastně jsem nejzdravější kus z našeho stáda, jak by řekla moje sestřenice Libuška.

Konečně jsme se usadily v poloprázdném letadle, připásaly se a čekaly na vzletnutí. Nedalo mi to a zeptala se letušky, jak to, že nás letí tak málo?

„My teď na Zakyntos létáme každý den a letadlo se nena-
plní. Zpátky někdy letíme úplně prázdní.“ Jana vedle mě jen
starostlivě pípala: „A to se vyplatí?!“ Ale za chvíli už potěše-
ně vykřikla: „Už se to veze!“ A ihned si připravila stoleček do
vodorovné polohy. Někdo si objednal bagetu, někdo kávu,
jiní tonika nebo limonádu. Konečně jsme přišly na řadu my.
Byly jsme trochu zklamané, že nemají Barona, slivovici této
značky, a z nabídky nám tudíž vyšel pouze rum.

„Prosím čtyřikrát Diplomatico!“ objednala Jana suve-
rénně a mladoučký steward, který vypadal, že právě vyšel
z osmé Bé, sebou trhl, cože to chceme. Zkušená letuška ho
pohledem zpražila, klučík se ihned chopil své role a s úsmě-
vem pravil: „Dobrá volba, dámy!“ A už nám podával lahvičky
i s kelímky. Jakmile jsme je otevřely, zavonělo to kolem nás
a Jana pronesla to své *Ta píše, tak na zdraví!*, rozhodlo se ně-
kolik dalších spolucestujících pro podobný krok.

„Vždyť je pět ráno!“ okřikla jakási paní svého muže, po
nás sekla zlým pohledem, ale pán se nedal a už se natahoval
pro svůj objednaný příděl, který mu paní nestihla zakázat.

„Maru,“ otočil se na ženu, „dej si taky. Kdyby to padalo,
bude ti to víc jedno!“ Rozesmál tím kolem sebe pár lidí, svou
paní ovšem ne.

„To je fakt, my si dáme taky!“ ozvalo se za námi a kam až
jsme zaslechly, cestující se přidávali a objednávali si nápoj
na přežití.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Povídky ke kávě XI..
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.